

L'editorial & Cartes del lector

>> opinió

Aquesta setmana crec que és pertinent felicitar al grup que han organitzat la *Festa Torna en Serrallonga*. És la 5a vegada que es fa aquesta festa i sembla que han aconseguit consolidar-la. Ha vingut gent de totes les parts de Catalunya per visitar Sant Hilari i veure, saber i conèixer la figura d'en Serrallonga, el bandoler més conegut de Catalunya.

Crec que això ha passat primer per la repercussió mediàtica que va tenir el fet que la festa sortís el dijous per TV3 en el programa *en Directa*. I l'altre aspecte pel qual crec que ha vingut tanta gent de fora a conèixer aquesta festa és perquè des del mes de juliol ja s'estava passant publicitat pels diferents establiments públics de Sant Hilari perquè així tots els visitants sabessin que aquestes dates es feia una festa.

De totes maneres crec que la festa cada any millora, ja sigui en la varietat de les activitats que es fan i que totes estan relacionades amb la festa. Això és important. Per tant felicitar de nou els organitzadors de la festa i esperar un any més.

Maneres de pensar

de Jordi Campeny

Les tendències ideològiques van apareixent a mode de moda en el transcurs de les històries de les societats; esporàdicament sense cap per què o causa aparent però la majoria de vegades com a clàssica conseqüència d'un fet, d'una sèrie de fets, d'un aire que es respira o d'un tarannà que impera. Si posem els ulls al passat i els acomodem als idíl·lics anys seixanta o setanta visualitzem de forma cristal·lina tot un modus vivendi i tota una manera de pensar, de rebel·lar-se, de manifestar-se i, en definitiva, de viure propis d'uns temps que han quedat enrere; podem entendre aquell sentiment de rebel·lió, la podem gairebé sentir dins nostre. Una forma de pensar totalment lògica. Poques persones em podrien negar que si haguessin viscut aquella època no haguessin fet de la rebel·lió i de les ganes de canviar el món la seva gran aspiració i motiu de lluita. Evidentment. Per posar un altre exemple, a mitjans dels anys setanta i anys successius, a Catalunya també va imperar una ideologia totalment lògica, arran

d'una sèrie de fets i d'un grapat d'anys que ens havien castigat severament i que ens havien negat com a país amb els seus trets distintius. Tots els anys del franquisme i l'etnocidi cultural que es va dur a terme van servir perquè a partir dels primers anys de decadència del règim sorgissin moviments de lluita i protesta; grups de joves que consideraven la ideologia franquista com a hostil i que van tenir la necessitat de manifestar-se en contra. Una nova fornada ideològica totalment lògica (un cop més) que ens remetien irremissiblement a episodis emblemàtics de la història del nostre país (Assemblea de Catalunya, "llibertat, amnistia, Estatut d'autonomia", el CC, els fets del Palau de la Música que van portar a la presó al mateix Jordi Pujol, el PSUC i la seva ramificació sota el nom de FOC a dintre del qual van destacar per primer cop polítics de renom com Miquel Roca o Pasqual Maragall...). Els podria posar molts més exemples de diferents moments de la història de qualsevol racó del món i, en gairebé cada moment podem trobar una ideologia (ja porti a protestes o no) que impera o sobresurt per sobre de la resta. Mai trobarem una única forma de pensar però sí una "que està de moda"

I no em sembla malament això, ans al contrari. És fantàstic que existeixin les ideologies (sempre i quan estiguin sustentades per unes bases mínimament sòlides) però sempre, crec jo, han de tenir una raó de ser; un motiu pel qual una imperi per sobre de les altres.

I sempre hi ha sigut (com en els exemples que els he mostrat o en mils d'altres). Menys ara. Menys avui en dia. En els temps que corren la ideologia que domina o "està de moda" és la conservadora (en el millor dels casos) o la ultra-conservadora.

L'ultradreta i els moviments feixistes tornen a estar a l'ordre del dia. Cada cop són més els països europeus, per exemple, que han "patit" un auge dels partits ultraconservadors. Les dretes tornen imparables. El motiu? Costa trobar-lo. Potser la inseguretat efervescent que pateix la població per fenòmens com la immigració fa que les persones es tornin a replegar més en sí mateixes, es tornin més desconfiades i, conscient o inconscientment, més xenòfobes.

L'altre dia vaig quedar totalment estupefacte quan vaig assabentar-me que nombrosos joves que pertanyen a la tribu dels skins, concretament de les comarques de Barcelona estan llegint,

en massa, com si es tractés d'una nova Bíblia, un manuscrit d'un frare alemany del segle XVI, Eusebius Eisenreich, qui va postular màximes tan interessants com: "L'odi, si s'empra adequadament, consisteix en una de les eines més poderoses", o "L'educació i l'agressivitat han d'actuar en consens per assegurar l'estabilitat", o "L'educació ha de convertir l'agressió en fervor, l'obstinació en compromís i la volubilitat en passió" ...

Això ara interessa; això s'estila. Molts joves realment creuen i interioritzen aquests postulats del segle XVI. I així van les coses...

portaveu

D.L: Gi - 979 - 2000
Direcció: Sandra Torras
Disseny Gràfic: Montse Puig
Impremta: Impressors
Montseny

Pots enviar-nos el teu comentari a través de:

e-correu
portaveu@hotmail.com

fax
972 87 22 34

carta
Plça. Gravalosa, 13

El Portaveu agraeix les cartes dels seus lectors. Aquest setmanari es reserva el dret de resumir les cartes segons l'espai. No s'emetraran aquells escrits que puguin ferir la sensibilitat de les persones.

El Portaveu expressa la seva opinió únicament en els editorials. Les cartes dels lectors exposen l'opinió dels seus autors.